

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: AFC Servis DC a. s.**, IČ: 272 74 691, se sídlem Březová 137/62, Děčín, zastoupen Mgr. Janem Kořánem, advokátem, se sídlem Hybernská 32, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2012, zn 6264/ENV/12 145/530/12/Zm,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 1. 2012, zn 6264/ENV/12 145/530/12/Zm se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 16.826 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Kořána, advokáta.**

O d ů v o d ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku ze dne 30. 1. 2012, jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem ze dne 12. 12. 2011, č. j. ČIŽP/44/OOH/SR01/1114230.003/11/ULM, jímž byla žalobci uložena pokuta:

v části výroku I. A) ve výši 900 000 Kč dle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) za porušení ustanovení § 12 odst. 2 citovaného zákona a

v části výroku I. B) ve výši 50.000,- Kč za porušení ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech za porušení ustanovení § 39 odst. 1 a povinnosti uvedené v ustanovení § 39 odst. 2 citovaného zákona.

Ve výroku II. pak správní orgán I. stupně rozhodl o nákladech správního řízení.

Žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I B) tak, že v tomto rozsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zní „*pokutu ve výši 50.000,- Kč dle ustanovení § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech*“. Ostatní části tohoto výroku rozhodnutí a výrok I. A) zůstávají beze změny.

Pokuta ve výši 900.000,- Kč dle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech byla žalobci uložena za porušení ustanovení § 12 odst. 2 citovaného zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že nakládal s odpady v zařízení, které není k nakládání s odpady určeno a to tak, že jej využíval minimálně od roku 2008 až dosud a odpady odstraňoval. Při inspekčním šetření dne 21. 9. 2011 a při kontrole dne 29. 9. 2011 bylo zjištěno, že v areálu žalobce na adrese Březová 137/62, Děčín se na pozemcích o celkové rozloze cca 3.000 m² nacházelo značné množství odpadů, které bylo vzhledem k ploše navážky cca 3.000,- m² a mocnosti tělesa navážky cca 1 m odhadnuto, v množství cca 4.500 – 5.000 t. Žalobce některé odpady odstraňoval tak, že je spaloval na otevřeném ohništi ve svém areálu před skladem stavebních materiálů v blízkosti shromažďovacích nádob, obsahujících velkoobjemový kontejner s odpady. V tomto jednání správní orgán I. stupně spatřoval nakládání s odpady, pocházejícími z vlastní podnikatelské činnosti žalobce z dřevovýroby a ze stavební výroby, tak, že jej využíval k terénním úpravám na předmětných pozemcích, které nejsou zařízením s nakládání s odpady dle zákona o odpadech.

Pokuta ve výši 50.000,- Kč byla ve znění změny dle odvolacího rozhodnutí žalobci uložena dle ustanovení § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech za porušení ustanovení § 39 odst. 1 a . 2 citovaného zákona.

Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit tím, že jako původce odpadů nevedl průběžnou evidenci o produkci a nakládání s odpady za roky 2009, 2010 a 2011 v souladu s vyhláškou č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady v platném znění a dále tím, že nezaslal pravdivé a úplné hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008, 2009, 2010 obecnímu úřadu – Magistrátu města Děčín. Konkrétně v průběžné evidenci za rok 2009, 2010 a 2011 uváděl pouze odpady předávané společností Technické služby Děčín a. s. a Kovošrot Group CZ a. s., ačkoliv dle výpisu z EVI u partnerských společností byly odpady předávány i dalším společností. Průběžná evidence navíc neobsahovala potřebné údaje, jako je datum produkce odpadů a datum předání odpadů oprávněným osobám. Žalobce dále v zákonném termínu, tj. do 15. 2. násl. roku nepodal hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2008, 2010 na Magistrát města Děčín. Hlášení o roční produkci za tyto roky podal až po kontrole dne 29. 9. 2011 a hlášení o roční produkci a nakládání s odpady za rok 2009, které podal v zákonném termínu, neobsahuje veškeré odpady, které byly vyprodukovány a předány oprávněným osobám. Jednání se týkalo např. neuvedení 789,44 t odpadu předaných Správě nemovitostí Varnsdorf s. r. o., 275 t určitého katalogového odpadu a 8 t určitého katalogového odpadu předaných společností Kalivoda DC s. r. o.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že orgány České inspekce životního prostředí provedly ve dnech 21. 9. a 29. 9. 2011 na základě podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových kontrolu na pozemcích parc. č. 1042 a 1268 v katastrálním území Děčín, ve vlastnictví České republiky, které byly neoprávněně využívány žalobcem a na nichž se nalézaly odpady z činnosti uvedené společností. Bylo zjištěno, že se stejnými odpady bylo nakládáno i na sousedních pozemcích parc. číslo v k. ú. Děčín ve vlastnictví p. T., který je předsedou představenstva žalobce a ve vlastnictví Ing. J. T. Tyto pozemky byly rovněž využívány společností žalobce. Na celkové rozloze cca 3.000 m² se nacházelo značné množství odpadu ze stavební činnosti a dřevovýroby, plastové obaly a obaly znečištěné nebezpečnými látkami. Směsi stavebních a demoličních odpadů, včetně pilin a dřevotřísek se nacházely i v okrajových částech navážky, část pilin byla v pytlích zahrnuta do navážky. Dle odhadu činila navážka v přepočtu 4.500 t odpadů. V areálu bylo i ohniště, kde byly v nedávné době spalovány odpady. Na spaleništi byly pozůstatky nataveného skla, plechovek, pantů od dveří, skelné vaty, laminátových desek apod. Kontrolou bylo také zjištěno, že společnost nevedla průběžnou evidenci o produkci a nakládání s odpady za rok 2009, 2010 a 2011 a nepodala hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008 a 2010, přičemž v hlášení byly nedostatky a údaje neodpovídaly výpisům z evidence partnerských subjektů zjištěných ze systémů EVI.

Žalovaný uvedl, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nesouhlasil s tím, že by z jeho strany došlo ke znečištění pozemků parc. č. 1042 a 1268 v kat. území Děčín. Nedostatky v evidenci žalobce přičítal lidskému faktoru a uvedl, že byly napraveny personální změnou a předložením doplněného hlášení o produkci a nakládání s odpady. Odpady, které inspekce našla na ostatních pozemcích, byly žalobcem do prostoru navezeny z důvodu zamezení přístupu cizích osob. Pozůstatky po spalení odpadů byly způsobeny nemožností oplocení pozemku a volným pohybem cizích osob.

Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobci byly pokuty uloženy za nakládání se značným množstvím odpadů na kontrolovaných plochách prokazatelně od roku 2008 až do doby provedené kontroly a to v množství odpadů, které bylo stanoveno kvalifikovaným odhadem na 4.500 až 5.000 t. Dále žalobce odstraňoval odpady spalováním na otevřeném ohništi, čímž ohrožoval zdraví lidí a životního prostředí. Odpady na sledovaných plochách se nacházely v záplavovém území řeky Ploučnice, kde v případě záplav mohou způsobit nemalé problémy a dojde k jejich odplavení. Správní orgán 1. stupně výši uložené sankce odůvodnil nemožností sledovat tok vzniklých odpadů a tím i řádné nakládání s odpady.

Žalovaný se dále, v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vypořádával s odvolacími námitkami žalobce. Ten namítal, že uložení sankce nemůže postihnout činnost prováděnou žalobcem v roce 2008, neboť ustanovení § 67 zákona o odpadech stanoví tříletou promlčecí lhůtu. Nepřesným údajem je rovněž určení množství navezených odpadů, neboť nebylo provedeno exaktní měření. Uložená sankce je příliš tvrdá, neboť nebyl zjištěn škodlivý účinek na životní prostředí zapříčiněný výskytem odpadů. Uvedl, že finanční situace žalobce je velmi svízelná a uložení sankce je pro něj téměř likvidační. Je si vědom svých pochybení a přijal nápravná opatření k odstranění vzniklého stavu. Upozornil na nesprávnou aplikaci ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) při ukládání sankce za porušení ustanovení § 39 zákona o odpadech a žádá, aby uložení sankce ve výši 900.000,- Kč byla snížena.

K uvedeným námitkám žalovaný předně poukázal na to, že v odvolacím rozhodnutí změnou části výroku napravil pochybení v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, spočívající

v nesprávném označení ustanovení zákona, podle něhož byla uložena sankce za jednání v rozporu s ust. § 39 odst. 1 a 2 zákona o odpadech.

Žalovaný nepřisvědčil námitce týkající se uplynutí lhůty pro uložení sankce za jednání z roku 2008, neboť uvedení tohoto roku je případné vzhledem k tomu, že Česká inspekce životního prostředí prokazatelně, z dokumentace Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, z leteckých snímků a dalších prokazatelných podkladů zjistila, že k této nezákonné činnosti docházelo dlouhodobě. V daném případě jde o prokázaný delikt trvající, který je nutno hodnotit přísnějšími kritérii a nelze akceptovat, že jde o prvé porušení zákona.

Žalovaný rovněž neakceptoval námitku proti konstatovanému množství odpadů, nalezeného na kontrolovaných pozemcích, neboť kvalifikovaný odhad množství odpadů byl učiněn na základě katastrálních map, leteckých snímků a přepočtové tabulky, charakterizující daný odpad. Uvedené množství bylo podstatné z hlediska rozsahu prováděné činnosti, nebylo podstatné přesné určení stanoveného množství odpadů.

Žalovaný přezkoumal i výši uložené sankce a dospěl k závěru, že pokuta ve výši 900.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, odpovídá stanovenému rozpětí dle § 66 odst. 4 zákona o odpadech a pohybuje se při dolní hranici zákonné sazby. Zdůraznil, že výše sankce za protiprávní jednání, které trvalo několik let, musí mít preventivní charakter a musí představovat přiměřeně citelný zásah do majetkových poměrů delikventa tak, aby ten byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem. Preventivní úlohu musí mít uložená sankce rovněž ve vztahu k ostatním subjektům. Žalovaný posoudil, že stanovená sankce není pro žalobce likvidační. Sankce odpovídá svou výší pokutám uloženým jiným subjektům za stejné nebo podobné jednání. Žalovaný poukázal na to, že žalobce svou činností prokazatelně ohrožoval životní prostředí, ukládal odpady v citlivé oblasti, které může zapříčinit nemalé problémy v odtokových poměrech daného území. Jsou potencionálním rizikem pro životní prostředí. S ohledem na závažnost zjištěného protiprávního jednání neshledal žalovaný důvod vyhovět požadavku žalobce a uloženou sankci potvrdil. K tvrzení žalobce o jeho finančních poměrech uvedl, že splacení sankce si lze dohodnout na splátkovém kalendáři.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce směřuje podanou žalobu proti napadenému rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, že skutkový stav, který byl základem rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

V návaznosti na uvedené tvrzení konkretizuje žalobní body a důkazy.

Namítá porušení zásady legality, které spatřuje v nesprávném postupu orgánů České obchodní inspekce (dále ČOI nebo jen Inspekce) v rozporu se zákonem o odpadech, kdy Inspekce v rozporu s ustanovením § 81 a § 82 odst. 1 zákona o odpadech postupovala podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole a nikoliv podle správního řádu. To dokazuje zápis z inspekčního šetření ze dne 21. 9. 2011, protokol o kontrolním šetření z 29. 9. 2011 a rovněž prvoinstanční rozhodnutí. Porušení zásady legality má podstatný vliv na zákonnost

napadeného rozhodnutí. ČIŽP např. využívala institutu tzv. námitek k protokolu podle § 17 zákona o kontrole, kdy dle zákona o kontrole jsou námitky uplatnitelné v omezené lhůtě 5 dnů, a nerespektovala širší práva účastníka řízení podle správního řádu jako právo navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, až do vydání rozhodnutí a vyjádřit své stanovisko k věci. V tom spatřuje porušení ustanovení o řízení. Inspekce při svém nezákonném postupu podle zákona o státní kontrole porušila i samotný tento zákon, neboť žalobci řádně neoznámila zahájení kontroly, nese-psala zákonem požadovaný protokol podle § 15 zákona o státní kontrole, ale pouhý zápis z inspekčního šetření, ovšem žalobci, jako kontrolované osobě stejnopis zápisu neposkytla a ani neuvedla, že by došlo k odmítnutí převzetí stejnopisu zápisu. ČIŽP žalobci neposkytla ani stanovenou pětidenní lhůtu k podání námitek podle § 17 zákona o státní kontrole.

Žalobce namítá porušení práv vlastníků pozemků parcelní číslo 1042, 1268, 1264, 1041, 1266, 314/2 a 312/1, v k. ú. Děčín, spočívajících v právu být obeznámen s prováděním ohledání. Uvádí, že Inspekce provedla dvě místní šetření podle zákona o státní kontrole, přičemž kontrola neproběhla vůbec na pozemku parc. č. 312/1, i přesto, že inspekce uzavřela, že na tomto pozemku došlo ke spalování odpadu a že za toto spalování je odpovědný žalobce. Žalobce není vlastníkem ani jednoho z uvedených pozemků. Tyto pozemky zčásti vlastní Česká republika, z části manželé M. a J. T. a M. T. K+T. Žalobce se dovolává ustanovení § 54 správního řádu v otázce ohledání věci na místě a porušení tohoto ustanovení v tom, že vlastníků pozemků nebylo oznámeno, že jejich pozemky budou ohledány a toto nebylo oznámeno předem ani žalobci. Žalobce proto tvrdí, že správní orgán porušil procesní vlastníků pozemků i žalobce, protože ani jeden z nich se neměl možnost ohledání osobě účastnit a uplatnit svá stanoviska a podat potřebná vysvětlení. Provedených kontrol se zúčastnil jen pan M. T. ml., který je člen představenstva žalobce, který ovšem neměl pověření k samostatnému jednání jménem žalobce. Nebyl vybaven plnou mocí, ani žádným jiným pověřením, jeho účast na procesních úkonech ČIŽP byla v podstatě náhodná. Jeho stanoviska k věci tedy postrádají jakoukoli validitu.

Žalobce namítá, že skutkový stav, který byl podkladem napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Inspekce nedoložila, že za stav pozemků, který žalobce nevlastní a jsou neoplocené, odpovídá žalobce. Nedoložila bez pochybností, že nepříznivý stav se na dotčených pozemcích nachází od roku 2008. Neprovedla odběr vzorků tak, aby zjistila, zda jde o nebezpečný odpad.

K uvedenému žalobce uvádí, že pozemky jsou cizí, neoplocené, vně areálu žalobce. Fotodokumentace Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových nemohla obsáhnout všechny pozemky a nemůže sloužit jako doklady o existenci protiprávního stavu od roku 2008. Bylo neprůkazně posouzeno, že za nepříznivý stav je odpovědný žalobce, žádný z důkazů nedokládá, že se jednalo o odpady ve vlastnictví žalobce. Žalobce zdůrazňuje, že pozemky jsou volně přístupné a kdokoli na ně může odložit cokoli. Inspekce nezkoumala, kdo je vlastně za údajně nepříznivý stav na pozemcích odpovědný, vyšla jen z podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Fotodokumentace Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových není ověřena z toho hlediska, jak, kdy a kým a kde byla pořízena, nemohla být pořízena bez svolení vlastníků ostatních pozemků, které nejsou ve vlastnictví státu. Neprokazuje, že tento stav je na dotčených pozemcích právě od roku 2008. Dodává, že Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových v době před podáním podnětu ČIŽP vyzval žalobce, aby si dotčené pozemky ve vlastnictví státu pronajal, a když došlo k nesouladnému vyjednávání, podal na žalobce udání. Žalobci byla uložena pokuta za spalování odpadu na pozemku parc. č. 312/1 v katastrálním území Děčín, ačkoliv na tomto

pozemku žádná kontrola ze strany České inspekce životního prostředí neproběhla. Žalobce tvrdí, že žádný odpad nikdy nespaloval a poukazuje na informace o přestupku na dotčených pozemcích ze strany bezdomovců. Tvrdí, že uložení trestu za nepříznivý stav na tomto nekontrolovaném pozemku muselo nepochybně ovlivnit výši pokuty uloženou v částce 900.000,- Kč, ačkoliv neproběhlo žádné ohledání pozemků parc. č. 312/1 v katastrálním území Děčín – Staré město

Žalobce nesouhlasí s rozsahem zjištěné navážky a s hmotností navážky odhadnuté ČIŽP.. Uvádí, že celková rozloha pozemků, na nichž měla být navážka je 6.616 m², bez pozemku parc. č. 312/1 a je tedy evidentní, že některého z pozemků se navážka vůbec nedotkla. Inspekce ani žalovaný neupřesnili, jakým způsobem dovedli nebo vypočetli celkovou hmotnost materiálu v závislosti na jeho povaze, přestože celková hmotnost navážky sloužila jako podklad pro stanovení výše pokuty. K výpočtu hmotnosti navážky je třeba odborných znalostí, které inspektoři nemají. Je třeba odborného posouzení ve smyslu § 56 správního řádu. Pro závěry o hmotnosti materiálu chyběly odpovídající důkazy. Za žalobce není přesvědčivé odůvodnění, které vychází z katastrálních map, leteckých snímků a přepočtové tabulky, charakterizující daný odpad. Není jasné, jaké přepočtové tabulky měl žalovaný na zřeteli a jak byly aplikovány.. Jestliže byla skladba materiálu různorodá, musel být propočet poměrně složitý. Přitom množství i hmotnost materiálu byla základem pro určení výše pokuty a může sloužit jako jedno z kritérií k posouzení správního deliktu a míry jeho závažnosti. V tomto směru považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Žalobce rovněž namítá, že oporu ve spise nemá nepříznivý stav dotčených pozemků od roku 2008. Pro uložení pokuty minimálně od roku 2008 dle žalobce ve spisu neexistují žádné důkazy. Poukazuje na zápis z inspekčního šetření ze dne 21. 9. 2011, kde je skutkový stav ohledně odpadů, jímž jsou dřevěné piliny dovozován k nedávné době. Žádné jiné důkazy neprokazují existenci navážky na pozemcích již v roce 2008, 2009, ani v roce 2010. K závěrům, že k nakládání s odpady docházelo před zářím 2011, nejsou žádné použitelné důkazy. Žalovaný rok 2008 dovozoval z dokumentace Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, čili vlastně z podnětu, který byl důvodem pro provedení kontroly. S nedostatky v prokazování doby uložení odpadu souvisí i rozporné zjištění hmotnosti odpadu v množství 4.500 až 5.000 tun. Tento údaj je matoucí, jestliže na předmětné pozemky byl materiál složen teprve nedávno. Žalobce tak rozporuje záznam z inspekčního šetření, že materiál byl rozvezen po povrchu pozemku v nedávné době a ve zjištěné hmotnosti odpadu 4.500 až 5.000 t. Byl-li na těchto pozemcích složen jiný materiál, nebyl z určitostí vymezen a není opřen o konkrétní použitelný důkaz. Žalobce uvádí, že stanovení délky trvání stavu na dobu od roku 2008 muselo ovlivnit výši pokuty uložené v částce 900.000,- Kč.

Žalobce nesouhlasí i s tím, že by na předmětných pozemcích byl uložen nebezpečný odpad, neboť nebyly odebrány vzory a nemohla být tedy provedena analýza vlastností materiálu a tím určeno jakou nebezpečnou vlastnost uložený materiál má. K posouzení nebezpečnosti odpadu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je třeba nutné prokázat, že materiál vykazuje jednu nebo více nebezpečných vlastností uvedených v příloze č. 2 zákona o odpadech. Aby toto bylo prokázáno, muselo by dojít k odběru vzorků z předmětných parcel. Žádné vzorky ovšem odebrány nebyly, což vyplývá z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 29. 9. 2011. Podle žalobce k posouzení, zda šlo o nebezpečný odpad, nestačí, jestliže inspektoři ČIŽP posoudily stav na předmětných pozemcích pouze vizuálně. I ohodnocení části materiálu jako nebezpečný odpad muselo způsobit nárůst výše uložené pokuty.

Žalobce namítá, že fotodokumentace, která byla podkladem správního řízení, nebyla pořízena na dotčených pozemcích, které jsou jmenovány v zápisu z inspekčního šetření ze dne 21. 9. 2011 a v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 29. 9. 2011. Tyto fotografie žalobce překládá a uvádí, že nemohly sloužit jako podklad pro uložení pokuty.

Žalobce se ohrazuje proti výtce, že ve venkovním areálu před skladem stavebních materiálů byl umístěn velkoobjemový kontejner a dvě dřevěné bedny, vedle nich bylo pak ohniště s pozůstatky spálených odpadů. Oproti tomu stojí zjištění správního orgánu 1. stupně, že celá plocha dotčených pozemků tvořila výhradně rostlinný terén, a to vylučuje, aby na něm byl sklad stavebních materiálů. Ten je stavbou, která musí být spojena se zemí pevným základem, a tedy musí být na pozemcích zakreslena. Nepochybně by mělo jít i o pozemek stavební. Dotčené pozemky se nacházejí mimo areál podniku žalobce a nejsou tedy jeho areálem. Pokud na daném místě mělo dojít ke spalování, pak by mělo být patrné, kde se ohniště nacházelo. Ohniště se nenacházelo na pozemcích vyjmenovaných v protokolu a popis umístění ohniště je na tolik neurčitý, že lze konstatovat, že stav věcí nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Žalobce namítá, že nebyla prokázána materiální stránka správního deliktu, tj. ohrožení životního prostředí. Správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí toliko uvedl, že při nakládání s odpady v zařízeních, která nejsou k nakládání s odpady podle zákona o odpadech určena, může docházet ke zhoršení kvality životního prostředí, k ohrožení jeho jednotlivých složek. ČIŽP ovšem neprokázala, jestli dotčeným jednáním žalobce ke zhoršení kvality životního prostředí skutečně došlo a jestli tedy byla materiální stránka správního deliktu vůbec naplněna. ČIŽP neprokázala a neuvedla, jakou konkrétní nebezpečnou vlastnost materiál na předmětných pozemcích měl vykazovat, a neprovedla v tomto směru žádné dokazování, které by nebezpečné vlastnosti materiálu na předmětných pozemcích prokázalo. Pokud správní orgán 1. stupně hodnotí jednání žalobce za nebezpečné, s ohledem na to, že předmětné pozemky se nacházejí v záplavové zóně řeky Ploučnice, žalobce uvádí, s odkazem na zkušenosti z masivních povodní v srpnu 2010, že tyto povodně sice zaplavily i areál žalobce, nezaplavily však pozemky, které byly v září 2011 předmětem šetření ze strany ČIŽP. Jako důkaz žalobce předkládá fotografie, které v době povodní v areálu v jeho okolí pořídil. Tento případ potvrdil, že v okolí předmětných pozemků se sice záplavová zóna nepochybně nachází, na předmětných pozemcích však nehrozí únik odpadů do životního prostředí. Míra ohrožení životního prostředí slouží ke stanovení výše pokuty, a jestliže nebyla zjištěna, nelze toto hledisko ohrožení životního prostředí vlastně vůbec využít.

Žalobce namítá, že výše uložených sankcí nebyly řádně odůvodněny. ČIŽP pouze uvedla, že při stanovení výše pokut přihlédla v souladu s ustanovením § 67 odst. 2 zákona o odpadech k závažnosti ohrožení životního prostředí a žalovaný neposuzoval vůbec otázku souladu prvoinstančního rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu. S odkazem na judikaturu Vrchního soudu v Praze, č. j. 7A 77/99 - 41 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 6 As 18/2006 - 86 a č. j. 5A 48/2001-47 a č. j. 2 Afs 24/2005-44 dovozuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení důkazů. Žalobce konkrétně namítá, že z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nelze dovodit, jakým způsobem ČIŽP určila výši pokuty právě s ohledem na závažnost ohrožení životního prostředí a jaký měl tento myšlenkový proces správního orgánu vliv na uložení shora uvedených pokut. Odůvodnění značným množstvím odpadu je nedostačující ve srovnání např. s případem společnosti MUDRON, spol. s r. o., která měla rovněž v rozporu s § 12 odst. 2 zákona o odpadech po dobu tří let nakládat s odpadem o hmotnosti 32.687,26 t a za toto dostala v roce 2011 pokutu ve výši 200 000 Kč.

Žalobce považuje za evidentní, že hmotnost materiálu v případě společnosti MUDROŇ, spol. s r. o. byla mnohem vyšší než hmotnost materiálu žalobce, přesto obě hmotnosti žalovaný posuzuje v úrovni „značného množství“ a těmto množstvím neodpovídá pokuta uložená žalobci ve výši 900 000 Kč a uvedené společnosti jen 200 000 Kč. Podle žalobce tedy z rozhodnutí o uložení pokut není zřejmé dostatečné odůvodnění, proč byla žalobci uložena pokuta právě v uvedených částkách, jak mělo na výši pokutu vliv skutečné ohrožení životního prostředí, přičemž nízkou závažnost nežádoucího stavu na předmětných pozemcích dokládá, že teprve po sedmi měsících od zjištění nežádoucího stavu ČIŽP začala činit opatření k nápravě.

Žalobce konkrétně k porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu - zásady předvídatelnosti tvrdí, že mezi rozhodnutím v této věci a rozhodnutím správního orgánu v jiných skutkově stejných a podobných věcech vznikly nedůvodné rozdíly. K tomu žalobce uvádí příklad společnosti Pískovna Žabžice, která navezla stavební odpady na plochu cca 7 000 m² o mocnosti cca 11 m. Ačkoliv se správní delikt této společnosti jeví jako jednoznačně závažnější, byla jí uložena pokuta pouze ve výši 400 000 Kč. V dalším případě byla uložena pokuta společnosti Kohout Invest v. o. s. ve výši 1 000 000,- Kč podle ustanovení § 66 odst. 4 písm. b) za porušení § 12 odst. 2 zákona o odpadech za nakládání s odpady v celkovém množství 12 364 t. Skutková podstata je srovnatelná, množství odpadu až trojnásobné, výše pokuty byla ovšem stanovena v podstatě na stejné úrovni. Další, již zmíněné společnosti MUDROŇ, spol. s r. o. byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč rovněž za porušení ustanovení § 12 odst. 2 zákona o odpadech za nakládání se čtyřmi druhy ostatního odpadu ve výši 32 687,26 t v zařízení, které nebylo k nakládání s odpady určeno. Skutková podstata je rovněž srovnatelná, množství odpadu až sedminásobné, výše pokuty byla stanovena ve výrazně nižší úrovni.

Žalobce poukazuje i na blíže neurčenou fyzickou osobu v oblasti Mostecka, která dostala pokutu podle § 39 odst. 1 zákona o odpadech ve výši 20 000,- Kč za nevedení průběžné evidence odpadu za rok 2009 a 2010. Žalobce byl postižen v podstatě za stejné období pokutou ovšem více než dvojnásobnou.

Z uvedených důvodů považuje žalobce uložené pokuty za nepřiměřeně vysoké. Uznává, že správní orgán musí postupovat individualizovaně a diferencovaně, aby pokuta byla pro daný subjekt citelná, ale nesmí působit likvidačně. Žalobci uložená pokuta byla výrazně vyšší než pokuty ukládané v ostatních případech a přitom nelze konstatovat, že by uložení výrazně vyšších pokut žalobci mělo být způsobeno lepšími majetkovými poměry žalobce. Správní orgány jeho finanční zázemí nijak nezkoumaly a toto hledisko tak nemohlo být jedním z podkladů pro stanovení výrazně vyšší pokuty oproti ostatním podobným případům. Jestliže se žalovaný řídil tím, že pokuta má mít preventivní charakter a musí s sebou nést přiměřeně citelný zásah do majetkových poměrů delikventa, měla inspekce majetkové poměry žalobce zkoumat, jinak nemohla vědět, jestli uložené pokuty působí či nepůsobí přiměřeně. Žalobce považuje odůvodnění zamítnutí odvolací námitky žalobce ohledně nepřiměřenosti pokuty v závislosti na majetkových poměrech v napadeném rozhodnutí za nedostatečné. Z judikatury vyplývá, že správní orgány mají povinnost svá rozhodnutí odůvodnit tak, aby bylo přezkoumatelné soudem, tj. odůvodnit, proč správní orgán považoval námitky účastníka řízení za mylné, liché nebo vyvrácené a které ve skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, jaké skutečnosti předestřené účastníkem řízení jsou nerozhodné nebo nesprávné. Tyto požadavky na odůvodnění žalovaný nesplnil.

Žalobce nesouhlasí i s náhradou nákladů správního řízení, vzhledem k tomu, že správní řízení bylo stěženo takovými vadami, že nelze uzavřít, že správní řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti ze strany žalobce.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu s ustanovením § 81 zákona o odpadech, s přihlédnutím k zákonu o státní kontrole. V průběhu řízení žalobce nebyl krácen na svých právech. Mohl navrhnout důkazy a hájit svá práva, kontrola byla prokazatelně oznámena zástupci žalobce, který se kontroly zúčastnil. Poukazuje na to, že v celém správním řízení nebyly ze strany žalobce sděleny jakékoliv námitky o neoprávněné účasti zástupce žalobce při provádění kontroly.

V průběhu řízení nedošlo k porušení práv vlastníků pozemků, ani k dotčení těchto pozemků. Kontrola byla zaměřena na nakládání s odpady a v průběhu kontroly byl znám i původce odpadů. Přítomnost vlastníků pozemků nebyla nutná.

Ke skutkovému stavu žalovaný uvedl, že odpady byly spalovány na pozemcích, které skutečně využívá žalobce, přičemž charakter spálených odpadů byl stejný a podobný tomu, jaký se nacházel v kontejneru a pocházel z podnikatelské činnosti žalobce. Namítaný pozemek parcelní číslo 312/1 v kat. území Děčín se nachází v areálu společnosti žalobce, která usiluje o převedení pozemků z vlastnictví státu do vlastnictví majitelů společnosti žalobce. Je nepravděpodobné, že by se v areálu společnosti pohybovaly cizí osoby a bezdůvodně pálily odpad, který evidentně pochází z činnosti žalobce. O stavu na pozemcích svědčí zjištění z terénních šetření, fotodokumentace a letecké snímky, které prokazují, že odpady se na pozemcích nacházely již v roce 2008.

Dle žalovaného rozsah navážky a způsob výpočtu hmotnosti materiálu lze vypočítat jednoduchým výpočtem, když orgány ČIŽP jsou schopny terén zaměřit a množství odpadu vypočítat z charakteru uložených odpadů. Pro posouzení rozsahu a množství uložených odpadů stačil kvalifikovaný odhad.

Žalovaný má za prokazatelné, že odpady byly na pozemcích ukládány postupně, v závislosti na podnikatelské činnosti žalobce, tedy i z doby, kdy žalobce začal v objektech podnikat. To je prokázáno leteckými snímky a ČIŽP vycházela i ze správních řízení, prováděných Magistrátem města Děčín a z informací o správní a kontrolní činnosti.

ČIŽP skutečně nalezla v navážce odpadu nebezpečný odpad. K prokázání této skutečnosti postačoval obsah odložených obalů od nebezpečných látek, či směsí a zařazení tohoto odpadu dle katalogu odpadů uvedených ve vyhlášce č. 381/2001 Sb. ČIŽP neměla pochybnosti o zařazení těchto odpadů, a proto neprováděla analytický rozbor. Nebezpečný odpad byl viditelný v navážce, žalobce jej vysbíral a jako nebezpečný předal k odstranění.

Žalovaný uvádí, že skutečnost, že neoprávněné ukládání tak značeného množství odpadů do záplavového území, je dostatečným důkazem pro ohrožení životního prostředí. Při provádění terénních úprav stanovil vodohospodářských orgán podmínky, za jakých lze terénní úpravy provádět. Na pozemky nesměly být naváženy odpady, terén mohl být pouze upraven a vzniklé nerovnosti vyrovnány zeminou. Nebylo povoleno žádné navršování

nekontrolovaného množství odpadů. Odpady nekontrolovaného složení mohou svými výluhy ovlivnit okolní prostředí. Nalezené odpady již z vizuálního posouzení neodpovídaly požadavkům pro využití na povrchu terénu. Žalobce se jich zbavoval nezákonným způsobem, s výhledem na svůj finanční prospěch. Tím ohrožoval životní prostředí, s ohledem na zjištěné množství a složení odpadu závažným způsobem.

Žalovaný popírá, že by při stanovení výše uložené pokuty nebylo přihlíženo k ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. ČIŽP vycházela z množství uložených odpadů, z délky trvání správního deliktu, kdy šlo o dlouhodobou nezákonnou činnost, z toho, že odpady byly ukládány v záplavové zóně, že žalobce dosáhl finančního prospěchu, neboť nemusel platit za předání odpadů do zařízení k využití či odstranění odpadů, ohrožoval životní prostředí výluhy z těchto odpadů. Zjištěné protiprávní jednání je nutné hodnotit přísnými kritérii tak, aby finanční postih byl znatelný v majetkové sféře delikventa a aby jej odradil od nezákonného jednání. Opatření k nápravě mohl žalobce provést okamžitě po zjištění protiprávního jednání, což však neučinil. Žalovaný nepovažuje uloženou sankci za likvidační, přičemž sankci lze splatit schváleným splátkovým kalendářem. Výše uložené sankce je srovnatelná s jednáním jiných subjektů za stejné nebo podobné protiprávní jednání. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvod, pro který by mělo být žalobě vyhověno.

V. Doplnění žaloby - návrh důkazních prostředků

Žalobce v dalším podání doplnil podanou žalobu návrhem důkazních prostředků, kdy v příloze předložil výsledky provedeného testování odpadu ke dni 4. 4. 2012. Zkoušky vzorků, jejichž účelem bylo prokázání hodnot chemických prvků významných pro posouzení kvality zeminy, byly provedeny na žádost žalobce Výzkumným ústavem anorganické chemie a. s., akreditovanou zkušební laboratoří. Žalobce předložil k důkazu listiny, jimiž jsou protokoly o zkoušce ze dne 19. 4. 2012 a výsledky měření vzorků odpadů z odběrových míst 1 – 3, dále záznam o odběru vzorků zeminy ze dne 4. 4. 2012 pod č. záznamu 17 – 19. Žalobce uvádí, že sám provedl testy ve svém areálu a zjistil, že zemina na pozemcích v areálu je v pořádku a k jejímu znečištění žalobcem nedošlo.

VI. Vyjádření žalovaného k doplnění žaloby

Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu důkazních prostředků žalobce poukázal na to, že odběr vzorků, navržený k důkazu byl odebrán žalobcem, byl odebrán ze zeminy, nikoliv z materiálu, analýza byla provedena pro hodnocení odpadů pro ukládání na skládky, ale vyhodnocení odpadů pro ukládání na povrch terénu nebylo provedeno. Provedení odběrů žalobcem bez přítomnosti všech zainteresovaných stran a autorizovaného vzorkaře nemůže být ve věci důkazním prostředkem. Fakt o uložení nebezpečného odpadu je ověřitelný z protokolu z místního šetření, fotodokumentace a z evidenčního listu přepravy nebezpečných odpadů včetně stanoviska žalobce ze dne 5.3.2012 ve věci uložení nápravných opatření. Kontrolní orgán vycházel ze skutečností, které zjistil při terénním šetření a Žalovaný ve svém stan

VII. Duplika žalobce

Žalobce dále v duplice k vyjádření žalovaného opakovaně zpochybňoval zákonnost postupu orgánů ČIŽP před zahájením správního řízení s tím, že kontrola byla činěna v rozporu se zákonem o odpadech, podle jiného procesního předpisu, což je v rozporu s článkem 2 odst. 3 Ústavy a článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V uvedeném směru žalobce poukazoval na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 690/01 a na rozhodnutí Vrchního soudu sp. zn. 6 A 59/93 a z této judikatury vyvozuje, že ČIŽP nemohla při výkonu své působnosti volnou úvahou interpretovat zákon o odpadech tak, že bude postupovat podle zákona o státní kontrole a nikoliv podle správního řádu. To mělo vliv i na metodách postupu správního řádu uplatněných vůči panu M. T., potažmo vůči vlastníkům dotčených pozemků a vůči žalobci v rámci inspekčního šetření konaného dne 21. 9. 2011. Správní orgán žalobce a vlastníky pozemků k šetření na místě nepřizval a nezákonným způsobem čerpal opatřené informace od pana T. ml. Žalobce v této souvislosti poukazuje na porušení ust. § 137 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 55 odst. 5 správního řádu na porušení povinnosti osoby, od níž jsou získávány informace i důkazy patřičně poučit o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, resp. vysvětlení, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. O vysvětlení byl správní orgán povinen sepsat záznam podle § 137 odst. 4, který pak nelze použít jako důkazní prostředek. Přítomný pan T. ml. takto poučen nebyl, podání informací nebylo zaznamenáno formou, kterou správní řád předepisuje, tento záznam nebyl ze strany pana M. T. ml. podepsán, ani zaznamenán důvod takového nedostatku. Žalovaný měl k těmto vadám řízení přihlédnout.

V návaznosti na svou žalobní námitku, že při šetření stavu pozemku nebyli přítomni vlastníci pozemků, žalobce poukazuje na to, že správní řád, podle něhož mělo být postupováno, totiž správnímu orgánu nedává možnost rozhodnout, jestli je přítomnost vlastníka nebo uživatele věci, která má být ohledána nutná či nikoliv. Právo rozhodnout se jestli se vlastník nebo uživatel věci ohledání zúčastní či nikoli má totiž jedině vlastník, resp. uživatel této věci. Usnesení o ohledání věci se pak vlastníku a uživateli dle § 54 odst. 1 správního řádu oznámí a to dokonce předem. Při šetřeních konaných dne 21. 9. 2011 a dne 29. 9. 2011 byl proto i z tohoto pohledu porušen správní řád. Bylo porušeno právo vlastníků, pana M. T. a paní Ing. J. T. a právo Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových účastnit se ohledání.

Žalobce dále uplatnil výhrady k vyjádření žalovaného, že vlastníka pozemku lze sankcionovat za ukládání odpadů v dané lokalitě podle § 69 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. V této části vyjádření žalobce míří k posuzování možného poškození vlastníků nemovitosti, které žalobce považuje za jakési výhrůžné upozornění ze strany žalovaného na to, že uloženou pokutou by mohli být poškozeni i vlastníci pozemku.

Žalobce zpochybňuje i skutkové zjištění ohledně nálezu ohniště, kde měly být spalovány odpady s tím, že kontrola neprobíhala na pozemku parc. č. 312/1 a ze záznamů o kontrolách nelze existenci ohniště vůbec dovodit. Popírá, že by ohniště, které nebylo v areálu žalobce, založil a používal žalobce a poukazuje na možné spalování odpadů lidmi bez domova. Nabízí k důkazu svědeckou výpověď svědka pana M. P., který jako pracovník žalobce problémy s osobami bez přístřeší již na pozemcích řešil.

Žalobce poukazuje na závažný rozdíl mezi souborem důkazů, které k uložení sankce za správní delikt v prvoinstančním rozhodnutí využila ČIŽP a souborem důkazů, které k odůvodnění napadeného rozhodnutí využil žalovaný. Žalovaný při revizi rozhodnutí správního orgánu I. stupně využil i podklady a informace, k nimž se žalobce v řízení neměl

možnost vyjádřit a o nichž neměl žádné povědomí. Jde o letecké snímky, informace a podklady z Magistrátu města Děčín, resp. z Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Zatímco správní orgán 1. stupně vyšel jen z kontrol provedených dne 21. 9. 2011 a 29. 9. 2011 žalovaný poukazuje na letecké snímky a blíže neupřesněné informace od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a také na blíže nespecifikované informace od Magistrátu města Děčín. Žalobce proto tvrdí, že žalovaný k odůvodnění rozhodnutí využil jiný soubor důkazů, než použil správní orgán I. stupně a využil důkazy, s nimiž se žalobce jako účastník řízení neměl možnost seznámit. Na to z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, o jaké další důkazy žalovaný opřel své rozhodnutí, protože žalovaný popsal letecké snímky a informace a podklady z Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových jen velice neurčitě.

Žalobce dále zpochybňuje skutkové zjištění ohledně charakteru nalezeného odpadu, konkrétně ohledně nálezu nebezpečného odpadu s tím, že k zařazení obalu do určité kategorie podle katalogu odpadů nepostačí, je-li nalezen pouhý obal, podle kterého sám o sobě odpad nebezpečným není. ČIŽP neprovedla odběr vzorků a neustanovila znalce, nebezpečné vlastnosti nalezeného materiálu nekonkretizovala, přesto žalobce za uložení nebezpečného odpadu sankcionovala.

K odkazu žalovaného na to, že žalobce splnil nápravná opatření, žalobce uvádí, že za účelem vyloučení rizika vzniku dalších sankčních povinností provedl všechny činnosti, které mu ČIŽP nařídila, přestože závěr napadeného rozhodnutí nesdílí. Splnění uložené povinnosti v nápravném opatření tedy nelze využít jako důkaz pozdějšího přiznání chyby žalobce a nejde o to, že žalobce dodatečně uznal jakékoliv porušení zákona o odpadech.

Žalobce dále ještě k doplňujícím návrhům svých důkazů a k vyjádření žalovaného k doplnění důkazů uvedl, že odběr vzorků, který žalobce uplatňuje jako důkazní prostředky, byl sice proveden na žádost žalobce, ale nikoliv jím, protože byl proveden zkušební laboratoří Výzkumného ústavu anorganické chemie. Při odběru byl dodržen standardní postup, byla provedena i fotodokumentace. Vzorky byly řádně otestovány a výsledky testů zaznamenány protokoly, z nichž vzešlo, že odebrané vzorky splňovaly stanovené normy.

VIII. Posouzení věci Městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).-

Žaloba je důvodná, avšak pouze v tom rozsahu a jen z některých důvodů, jimiž žalobce směřuje do výše uložené pokuty a namítá její nepřiměřenost.

K podstatě sporu soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno,

Podle § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.

Podle § 66 odst. 2 písm. a) pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje.

Podle § 39 odst. 1 zákona o odpadech ve znění platném v rozhodné době původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady. Evidence se vede za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu samostatně. Způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis.

Podle § 39 odst. 2 zákona o odpadech ve znění platném v rozhodné době původci odpadů jsou povinni v případě, že produkují nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkují nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.

V dané věci se přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a oprávněnosti námitek žalobce odvíjí od vymezení, za jaké jednání byly žalobci správní sankce uloženy, přičemž z hlediska *naplnění skutkové podstaty správního deliktu* je žalobcem rozporováno toliko jednání, za které mu byla uložena pokuta ve výši 900 000 Kč. Protiprávní jednání podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, za které byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, žalobce v podaném odvolání a v žalobě nečiní sporným, shodně však i v tomto rozsahu směřuje své námitky do výše pokuty.

Pokuta ve výši 900 000 Kč byla žalobci uložena za nakládání s odpady mimo zařízení, která jsou k nakládání s odpady určena. Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech nakládáním s odpady se rozumí shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů.

Vzhledem k tomu, že v souzené věci byly pokuty žalobci uloženy podle zákona o odpadech a tento zákon v ust. § 81 stanoví oprávnění a povinnosti inspektorů a pověřených pracovníků ministerstva a ostatních správních úřadů vykonávat inspekční činnost v oblasti odpadového hospodářství, jsou jejich oprávnění při provádění kontrol dána především zákonem o odpadech. Věcná příslušnost orgánů ČIŽP k provedení kontroly v provozovně

žalobce tedy byla založena ust. § 81 zákona o odpadech, který stanoví jednotlivá oprávnění inspektorů při výkonu jejich kontrolní činnosti.

Ustanovení zákona o odpadech, týkající se kontroly na úseku odpadového hospodářství, která je státní kontrolou, jsou v poměru speciality k obecné procesní úpravě obsažené v zákoně č. 552/1991 Sb., o státní kontrole.

Podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup.

Podle § 2 písm. d) zákona státní kontrolu ve smyslu tohoto zákona vykonávají ostatní orgány státní správy, do jejichž působnosti náleží specializovaná kontrola, odborný dozor nebo inspekce podle zvláštních předpisů

Z uvedené právní úpravy vyplývá, že pravidla pro státní kontrolu jsou tak obecně a převážně upravena v zákoně č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, podle kterého kontrolní orgány postupují, není-li speciálních pravidel ve zvláštních zákonech. Zákon o odpadech je zvláštním zákonem, který se užije v poměru speciality k obecné úpravě kontroly dané zákonem o státní kontrole. Tak je tomu např. u kontrol dle zákona o veterinární správě, zaměstnanosti, o inspekci práce apod.

Postup při státní kontrole je kontrolním postupem, v němž se, s výjimkou základních zásad správní činnosti, neuplatní správní řád. Ten se uplatní až v řízení, v němž je na základě kontrolních zjištění rozhodováno o právech a povinnostech účastníků řízení nebo subsidiárně, nestanoví-li jinak zvláštní zákon tj. zákon o odpadech, ale i zákon o státní kontrole, který je ve vztahu ke správnímu řádu zvláštním zákonem, neboť je zákonem pro provedení úkonu – státní kontroly.

Orgány ČIŽP tedy nepochybily, pokud postupovaly podle zákona o odpadech a zákona o státní kontrole ve stadiu, , kdy bylo teprve ověřováno dodržení zákonných povinností ze strany žalobce, avšak vlastní správní řízení o jeho deliktní odpovědnosti ještě nebylo vedeno. To bylo zahájeno až oznámením o zahájení správního řízení z 5.3.2012 a od této doby se na žalobce, ale jen na žalobce, jako jediného účastníka řízení vztahovala ustanovení správního řádu

Uvedené svědčí o nepřípadnosti a nedůvodnost žalobních námitek, jimiž se žalobce dovolává postupu podle správního řádu. Nebylo na místě, aby Inspekce ve stadiu prováděné kontroly, jejíž postup v námitkovém řízení ve stadiu kontroly upravuje výslovně ust. § 17 o zvláštním institutu námitek proti kontrolnímu zjištění, postupovala podle správního řádu a činila obecné úkony správního řízení. Žalobci bylo v rámci kontroly umožněno se k výsledkům kontroly vyjádřit, a to zejména ke stěžejnímu zápisu o kontrolním zjištění, k němuž již uplatnil námitky statutární orgán- předseda představenstva. Jmenovaný, jak vyplývá z jeho námitek, měl možnost se s kontrolním protokolem seznámit, neboť požádal

správní orgán i o prodloužení lhůty k uplatnění námitek do 10.10.2011 a námitky podal dne 7.10.2011. Procesní práva žalobce dle zákona o státní kontrole nebyla porušena a žalobce se dále k věci vyjadřoval i následně ve správním řízení k oznámení o zahájení správního řízení. V rámci prováděné kontroly, která neprobíhala podle správního řádu, nebyla porušena ani další ustanovení správního řádu, jak žalobce namítá v duplice, neboť subsidiární použití ustanovení. § 137 odst. 1 ve spojení s ust. § 55 odst. 5 správního řádu, nebylo s ohledem na speciální postup - užití námitek ke kontrolním zjištěním zapotřebí.

Oprávněnost další námitky žalobce ohledně práv vlastníků pozemků při provádění šetření na pozemcích podle správního řádu souvisí s vypořádáním jeho námitky, zda je žalobce původcem odpadu.

V dané věci má soud z podkladů řízení, konkrétně ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 21.9.2011, z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 29.9.2011 a z připojené fotodokumentace Inspekce, ke dni 21.9.2011 a 29.9.2011 jakož i z podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a jím připojené dokumentace – a to v celku těchto podkladů za prokázané a z napadeného rozhodnutí za dostatečně odůvodněné, že žalobce nakládal s odpady, tj. shromažďoval a skladoval odpady na dotčených pozemcích v rozporu s ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech, neboť tak činil na v místech, která nejsou zařízením k nakládání s odpady. V dané věci je z hlediska *skutkové podstaty* správního deliktu dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech jediné podstatné, že žalobce nakládal s odpady a činil tak na pozemcích (neurčených zákonem jako zařízení pro nakládání s odpady), nikoliv to, že se předmětné pozemky nacházejí ve vlastnictví jiných osob a to, zda se vlastníci pozemků mohli účastnit ohledání či měli možnost uplatnit svá stanoviska a potřebná vysvětlení ke kontrolním nálezům. Zápis z inspekčního šetření v popisu zjištěných skutečností a v návaznosti na něj protokol o kontrolním zjištění zaznamenává shromažďování odpadu na pozemcích o celkové rozloze cca 3000 m² se souvislou vrstvou navážky o mocnosti cca 1 metr, a to v místech, kde se nachází areál žalobce. Toto zjištění je podpořeno mapovými leteckými snímky, z nichž je evidentně zjištělná prostorová souvislost odpadu s provozem žalobce na adrese podnikání žalobce Březová 67/137. Souvislost předmětu činnosti žalobce - stavební, dřevovýrobní a truhlářské činnosti se vznikem a navením odpadu je více než zřejmá a byla potvrzena i členem představenstva žalobce M. T. ml. V průběhu řízení žalobce nenamítal, že by původcem odpadu v tak značném množství byla jiná právnická nebo fyzická osoba, např. některý z vlastníků pozemků, na kterém se odpad nachází nebo jiná osoba, která by byla uživatelem pozemků. Žalobce tvrdí, že vlastníkem pozemku p. č. 312/1 (pozemek zmíněný v souvislosti se spalováním odpadů) je společnost M. T. K+T. Ta dle podkladů ve spise v minulosti vyvolala a byla účastníkem řízení o změně využití území na některých pozemcích parc. č. 1041 a 1266 v kat. území Děčín - Staré město. Tuto společnost však žalobce jako původce odpadu neoznačuje, oproti tomu skutečnost, že žalobce je původcem odpadu je nejen zřejmá z provedených kontrolních zjištění a vyjádření člena představenstva žalobce M. T. ml., ale i z evidence o produkci a nakládání s odpady, kterou žalobce, byť nedostatečně a v neúplnosti vedl a jejíž nedostatky v důsledku kontroly odstraňoval. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí o pokutě vůbec nenamítal, že by nebyl původcem odpadu a s tímto odpadem také disponoval – zbavoval se ho na základě nápravných opatření po provedené kontrole. O tom svědčí i přehled přijatých nápravných opatření uvedených v odvolání žalobce a fakturace týkající se odstraňování odpadu. Obhajoba žalobce, že

realizace nápravných opatření nesvědčí o tom, že žalobce byl původcem odpadu, neboť tak byl nucen učinit v důsledku kontroly, není přijatelná. Pokud by původcem odpadu v daném místě, takřka na dohled společnosti žalobce, byla jiná osoba, žalobce by o takovém počínání musel vědět a stěžít by realizoval nákladná finanční opatření za jiný odpovědný subjekt.

Za situace, kdy z kontrolních zjištění nepochybně vyplývá, že žalobce je osobou odpovědnou za nakládání s odpadem na předmětných pozemcích, je on jako původce odpadu jediným účastníkem řízení, jehož předmětem je posuzování správní odpovědnosti za nakládání s odpady. Vlastníci pozemků, pokud nejsou původci odpadů, což zjištěno nebylo, nejsou účastníky předmětného řízení podle § 27 správního řádu, neboť v řízení nebyla projednávána jejich práva k pozemkům, předmětem řízení bylo toliko jednání žalobce a jeho povinnosti jako původce odpadu. V řízení se nejednalo o jejich právech a povinnostech a ve svých právech k pozemkům nebyli nikterak dotčeni. Uložení správní sankce tak zasáhlo toliko do práv žalobce. Proto žalobní námitka o porušení procesních práv těchto vlastníků účastnit se ohledání místa a uplatňovat stanoviska k předmětu řízení, k plnění povinností žalobce není důvodná. Vlastníci pozemků mohli toliko přispět k objasnění věci z hlediska skutkového stavu, žalobce však tyto vlastníky jako svědky nenavrl. Jak vyplývá z podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, tento úřad jako zástupce vlastníka pozemků parc. č. 1268 a 1042 v kat. území Děčín- Staré Město, jímž je Česká republika, sám v důsledku vlastního zjištění dne 15.8.2011 o ukládání odpadu na těchto pozemcích ve vlastnictví státu, podnítl šetření České obchodní inspekce poté, když předtím bezvýsledně vyzval M. T. k odklizení navážky na pozemcích. Inspekčního šetření ČIŽP na pozemcích i závěrů kontroly se účastnil M. T. ml. jako člen představenstva žalobce. Námitka, že jmenovaný neměl pověření k jednání za žalobce v době inspekčního šetření, nemůže zvrátit výsledek kontrolních zjištění o existenci odpadu na předmětných pozemcích, a to i vzhledem k tomu, že jako člen představenstva žalobce byl obeznámen s předmětem činnosti žalobce a existencí odpadu. Přitom, jak je zaznamenáno v kontrolním protokole, dokládal i listiny týkající se produkce odpadů a nakládání s odpady žalobcem za roky 2008-2011.

Z hlediska znaků skutkové podstaty správního deliktu není ani významné, že fotodokumentace Úřadu pro zastupování státu nemohla obsáhnout všechny pozemky, zejména, že neproběhlo ohledání pozemku parc. č. 312/1, kde měl žalobce spalovat odpad. Žalobci byla pokuta uložena za shromažďování – navážku odpadu na cca 3000 m² o mocnosti 1 metru a toto zjištění bylo pro naplnění znaků správního deliktu dostačující. V zápise z inspekčního řízení a v kontrolním protokole jsou zjištění o nakládání s odpadem vztahována k pozemkům parc. č. 1042, 1268, 1264, 1041, 1266, 314/2, nicméně v protokole o kontrolním zjištění je rovněž zaznamenán nález ohniště s pozůstatky spálených odpadů, které jsou dále specifikovány dle charakteru (materiálu) těchto odpadů. Následně v rozhodnutí o pokutě je žalobce veden ke správní odpovědnosti i za nakládání s odpady odstraňováním - spalováním, přičemž tuto činnost žalobce správní orgán prostorově vztahuje k místu před skladem stavebních materiálů (na pozemku parc. č. 312/1). K posouzení činnosti žalobce je z tohoto zjištění jediné relevantní, že některé odpady byly také spalovány, nikoliv, zda byly spalovány na pozemku, který nebyl v kontrolním protokole označen, neboť existence ohniště v blízkosti provozu žalobce – shromažďovacích nádob byla v kontrolním protokole zaznamenána. K námitce žalobce o zproštění jeho odpovědnosti za spalování odpadu z důvodu výskytu cizích osob v otevřeném areálu žalobce (bezdomovců), soud poukazuje na to, že k takovému zohlednění cizího zavinění by bylo možné přistoupit jediné z hlediska míry nakládání žalobce s odpady s vlivem na výši pokuty, cizí zavinění by však nemohlo být způsobilé vyvrátit nepochybné zjištění o naplnění skutkové podstaty správního deliktu – jiným, značnějším nakládáním s odpady žalobcem, totiž navážkou odpadu na

rozloze pozemků cca 3000 m² o síle 1 m. Soud je dále toho názoru, že byt' nelze vyloučit možnost výskytu takových osob v neoploceném areálu žalobce, kde byly k dispozici odpady, bylo by případné spalování odpadu těmito osobami spíše nahodilé, neodpovídající rozsahu uvedeném v kontrolním protokolu (pozůstatky spálených odpadů - nataveného skla, plechovek, pantů od dveří, pletiva, skelné vaty, laminátových desek a PU pěny) spolu s navršením dřevotřískových desek, laminátových desek a dřevěných latí na ohniště. Podstatné je však to, že takové nakládání s odpady cizími osobami by bylo až druhotné a nevyvrací odpovědnost žalobce za shromažďování odpadu, které případně takové spalování umožňovalo.

Na základě uvedeného soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že za stav dotčených pozemků, které žalobce nevlastní, žalobce neodpovídá a že v tomto směru nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci.

Dalšími námitkami žalobce zpochybňuje zjištění Inspekce o existenci a délce trvání nepříznivého stavu na dotčených pozemcích od roku 2008, vypočítaný rozsah mocnosti navážky a neprokázání výskytu nebezpečného odpadu.

Soud přisvědčuje žalobci v jeho tvrzení, že hodnocení protiprávního stavu na pozemcích již od r. 2008 je v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně dovozováno z fotodokumentace, která je součástí podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. Tato fotodokumentace zaznamenává stav na pozemcích v r. 2008, 2009 a 2011 (nejdříve k 18.2.2008). Ve spise jsou založena rozhodnutí orgánů státní správy, na jejichž základě bylo ke dni 6.2.2008 vydáno územní rozhodnutí o změně využití pozemků na pozemcích parc. č. 1041 a 1266. Tomuto rozhodnutí předcházelo, mimo jiné, i vyjádření Magistrátu města Děčín k terénním úpravám ze dne 27.7.2006, které stanoví podmínky nakládání s odpady. Z uvedeného lze dovodit, že fotodokumentace stavu pozemků z r. 2008 je věrohodná. Nicméně žalobce pro období roku 2008 v odvolání proti uložení pokuty namítal uplynutí tříleté objektivní prekluzivní lhůty dle § 67 zákona o odpadech. Tuto námitku žalovaný vypořádal pouze odkazem na to, že k nezákonné činnosti ze strany žalobce docházelo dlouhodobě a jednání žalobce je deliktem trvajícím.

Trvající delikt znamená, že se jej osoba dopouští trvale neustálým navazujícím jednáním těžce skutkové podstaty, což je v případě sankcionovaného jednání žalobce splněno. Jestliže se žalobce dopouští trvajícího deliktu spočívající v neoprávněném nakládání s odpady v místech, která k tomu nejsou určena, po několik let, nevyvrací to jeho deliktní odpovědnost, avšak modifikuje to míru jeho odpovědnosti z hlediska výše sankce. Je-li v ust. § 67 zákona o odpadech stanoveno, že pokutu lze uložit nejdéle do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo, znamená to, že uplynutím této lhůty došlo k prekluzi, tj. k zániku práva správního orgánu uložit pokutu a k zániku odpovědnosti žalobce za jednání v době, od níž již tříletá prekluzivní lhůta uplynula. Jestliže žalovaný v uvedeném směru odvolací námitku žalobce nepodřídil posouzení, kdy k počátečnímu porušení povinnosti došlo a nezohlednil běh tříleté prekluzivní lhůty, dopustil se vady řízení spočívající v nedostatečném vypořádání odvolací námitky žalobce a i nesprávného právního posouzení věci, neboť i když jde o trvající správní delikt, posouzení prekluze jeho jednotlivých časových sekvencí má vliv na výši pokuty. Stručně řečeno, jestliže správní orgány žalobce postihly za protiprávní jednání trvající od r. 2008, přičemž dlouhodobost jednání žalobce měla z hlediska závažnosti význam pro stanovení určité výše pokuty, pak odvolací námitka žalobce o prekluzi oprávnění správního orgánu uložit pokutu za časově dílčí část jednání, kterou již nelze pokutou postihnout, musí mít svůj odraz v modifikaci výše pokuty. Žalovaný se proto měl s námitkou prekluze

v naznačeném směru více vypořádat. Správní orgán i soud přihlížejí k případné prekluzi práva z úřední povinnosti.

Soud nepovažuje námitku žalobce, zpochybňující celkovou hmotnost materiálu za důvod pro zproštění sankční odpovědnosti žalobce, a v jeho případě ani za důvod mající vliv na výši pokuty. Žalobce je odpovědný za správní delikt, kterou je navážka odpadu na dotčených pozemcích a míra sankční odpovědnosti žalobce byla posuzována z hlediska vzniku této navážky po delší dobu, aniž by bylo žalobci kladeno za vinu, že zjištěná hmotnost materiálu, odhadem stanovená v množství 4.500 – 5 000 tun by na těchto pozemcích byla od počátku navážky a že by byla rozmístěna na celkové rozloze pozemků (byla zjištěna toliko na rozloze cca 3 000 m²). Správní orgán proto vycházel z vytváření nepříznivého stavu po delší dobu a ze zjištění, že ke dni kontroly tato navážka činila odhadem množství 4.500 – 5 000 tun. Toto zjištění není v rozporu se zápisem z inspekčního šetření, jak namítá žalobce, neboť zápis konstatující, že k rozvezení odpadu po povrchu došlo v nedávné době, se, stejně tak jako v protokolu o kontrolním zjištění, vztahuje k rozvozu dřevěných pilin. Na pozemcích se však nacházel i jiný, materiálově značně odlišný odpad. Celkově uvedená masa materiálu tak nemohla vzniknout v nedávné době.

Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že k posouzení odpovědnosti žalobce není potřebné přesné určení stanoveného množství odpadu exaktním měřením. Masa odpadu je zjistitelná z katastrální mapy a leteckých snímků, osvědčujících rozměry pozemků a části pozemků zasažené odpady a tato kontrolní zjištění postačují k učinění odhadu množství odpadů a k uložení pokuty. Uvedené množství 4.500- 5.000 tun není, jak namítá žalobce, matoucí vzhledem k zápisu o vzniku navážky v nedávné době, neboť jak už bylo výše uvedeno, navážka spočívající v rozvrstvení odpadu v nedávné době se vztahuje k odpadu, jímž jsou toliko dřevěné piliny. Není vadou řízení, mající vliv na zákonnost uložené pokuty, že v rozhodnutí nejsou uvedeny přesné výpočty hmotnosti odpadu nebo přepočtové tabulky, na základě nichž je množství odpadu určeno. Žalobce, zastoupen již předsedou představenstva - M. T. v námitkách ze dne 7.10.2011 ke kontrolnímu protokolu nikterak nepolemizoval se zjištěným množstvím odpadu ani s jeho charakterem. S odvolací námitkou žalobce, směřující do množství odpadu, se žalovaný vypořádal dostačujícím tvrzením o kvalifikovaném odhadu množství odpadu, vycházejícím z výměry pozemku a moci navážky a soud k tomu z podkladů řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by tento odhad opodstatněně zpochybňovaly.

Není také důvodná námitka žalobce, že na výši pokuty může mít vliv zjištění, že na pozemcích se nacházel nebezpečný odpad, nebyly-li odebrány vzorky tohoto odpadu a nebyla-li provedena analýza vzorků.

Dle kontrolního protokolu byl materiál zjištěný na předmětných pozemcích a v jednotlivých provozech žalobce - zámečna, velkovýrobní a venkovní areál zjištěn jako značné množství dřevěných pilin, výkopové zeminy, směsných stavebních odpadů, rozdrčeného skla a též nebezpečného odpadu a v rámci tohoto zjištění byla zdokumentována povaha zjištěného odpadu tak, že zde nalezené odpady byly podřazeny pod katalogová čísla tak, jak jsou uvedena v protokolu i v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně.

Inspekce při kontrolním zjištění posuzovala masu odpadu z hlediska jejích jednotlivých složek – odpadových věcí a materiálu, který v protokole o kontrolním zjištění v rozhodnutí o pokutě konkrétně uvedla a podřadila pod katalogová čísla dle katalogu odpadů uvedených ve vyhl. č. 381/2001 Sb. Učinila tak na základě zjištění druhu odpadu, kdy

zjistila také nebezpečný odpad pod kat. č. 15 01 10 a kat.č. 15 01 11, kam zařadila např. zjištěný obal od polyuretanové pěny, obal od polychloroprénového lepidla, od motorového oleje. Tento materiál stvrzuje, že žalobce nakládal i s takovým typem odpadů. Podstatné však je, že správní orgán 1. stupně při určení výše pokuty vycházel z posouzení kompletního množství odpadů různých katalogových čísel, mezi které jen jako dílčí zjištění, posuzoval i výše uvedený nebezpečný odpad a výši pokuty stanovil ve vztahu k jednání, jímž žalobce nakládal se všemi druhy odpadu (ostatní i nebezpečné) v místě, které k tomu nebylo určeno. Námitka žalobce, že nebyla provedena analýza vzorků nebezpečného odpadu tak při zjištění obalů od tohoto odpadu včetně obalů samotných a při komplexním posouzení všeho odpadu z hlediska jednání žalobce, nezakládá nezbytnost, analýzu takového odpadu provádět.

Správní orgán nebyl v této věci povinen provádět odbornou analýzu odpadu, neboť ke spolehlivému zjištění stavu věci postačilo, že zjistil tolik informací, kolik jich potřeboval pro úsudek o deliktu žalobce a pro úsudek o výši pokuty. Stávající kontrolní zjištění postačovala k hodnocení jednání žalobce i z hlediska ust. § 67 odst. 2 zákona o odpadech, podle kterého při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Protože v dané věci nebyla v době kontroly a ukládání pokuty zjištěna míra poškození životního prostředí, toto jen *případně* hledisko nebylo aplikováno a správní orgány se zabývaly závažností ohrožení životního prostředí. Vzhledem k tomu, že správní delikt dle ust. § 12 odst. 2 zákona o odpadech zapovídá ohrožení lidského zdraví a životního prostředí, postihuje jednání, které spočívá toliko v ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by k jeho poškození muselo dojít. Již sama podstata správního deliktu, tj., že nesmí být nakládáno s odpady mimo zařízení určená zákonem, vyjadřuje ochranu před možným, ohrožením životního prostředí. V dané věci při posuzování závažnosti správního deliktu z hlediska ohrožení životního prostředí, nadto na pozemcích v záplavové oblasti, správní orgány obou stupňů učinily dostatečný a logicky přijatelný úsudek o výši sankce. Z odůvodnění výše uložené sankce je patrné, jakými úvahami byly správní orgány obou stupňů vedeny, objasnily, že se jednalo o porušování povinností při nakládání s odpady a to v takovém místě, že došlo k ohrožení životního prostředí, přičemž zohledněno bylo i to, na jakém - nezabezpečeném terénu a v aktivní záplavové zóně řeky Ploučnice byl odpad shromážděn. Jestliže se pozemky, na nichž byl neoprávněně umístěn odpad, nacházejí v záplavové zóně, pak toto zjištění v souvislosti s materiálem, který byl na pozemku zjištěn, samo o sobě postačuje ke kvalifikaci jednání žalobce jako ohrožujícího životní prostředí, aniž by bylo nezbytné dokazovat fotografiemi žalobce z minulých let, že tyto části pozemku v minulosti byly či nebyly postiženy záplavami. Ohrožovací delikt je založen na předpokladu, že k poškození životního prostředí může dojít, jsou-li zjištěny okolnosti, které takovou hypotézu umožňují. Druh odpadu, jeho množství, zjištělné z podkladů řízení, jakož i záplavový charakter lokality, v níž byl umístěn, jsou takovými okolnostmi a tyto okolnosti potvrzují i existenci materiálního znaku správního deliktu (nebezpečnost jednání žalobce pro společnost).

Protože soud v dané věci posuzoval zákonnost ohrožovacího deliktu a přezkoumával napadené rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, nebylo relevantní, aby provedl dokazování žalobcem zajištěnými a

předloženými výsledky testování odpadu a zeminy ke dni 4.4.2012 pro účely zjištění, zda došlo ke skutečnému znečištění zeminy.

V souvislosti s námitkami směřujícími do výše pokuty žalobce uplatňoval i nepřiměřenost výše pokuty z hlediska porušení zásady předvídatelnosti stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu.

Uvedená námitka není způsobilá vést soud k přezkoumání napadeného rozhodnutí z pohledu ostatní správní praxe správních orgánů v obdobných případech, neboť žalobcem nebyla otázka srovnání uložení pokuty s ostatními případy uplatněna v odvolání a je poprvé vznesena až v podané žalobě. Žalovaný a ani soud tedy neměli podmínky pro srovnávání postupu ČIŽP v případech, které žalobce tvrdí. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem soud ruší napadení rozhodnutí z důvodu nového posouzení přiměřenosti pokuty ve vztahu k jiným odvolacím námitkám žalobce, týkajícím se rovněž úsudku o přiměřenosti výše pokuty, je na žalovaném, aby se s námitkami žalobce o odlišné správní praxi dále zabýval. V souzené věci však pro absenci odvolacích námitek žalobce v uvedeném směru soud nemá důvod shledat postup žalobce nezákonným, v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu.

Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, a to nejen v části týkající se uložení pokuty ve výši 900 000 Kč, ale i v rozsahu uložení pokuty ve výši 50 000,- Kč je kromě nedostatečného posouzení námitky prekluze částečného jednání žalobce, jak bylo výše vyloženo, i nevypořádání odvolacích důvodů, spočívajících v tvrzení žalobce o přílišné tvrdosti rozhodnutí ve vztahu k jeho finanční situaci. Žalobce uváděl skutečnosti o svízelné finanční situaci jeho společnosti, o stavu hospodaření společnosti s odkazem na roční uzávěrku za rok 2010, na finanční půjčky, stav kapitálu, stav objednávek, ohrožení zaměstnanosti a tím likvidační charakter pokuty. Uvedené odvolací důvody žalovaný vypořádal toliko odkazem na možnost splátkového kalendáře. Přitom k obsahu pojmu „likvidační pokuta“ definoval v usnesení ze dne 20. dubna 2010, č.j. 1 As 9/2008-133 (pod bodem 27. na listu č. 140 usnesení) rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak, že „likvidační pokutou“ je sankce, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“

Namítal-li žalobce přílišnou tvrdost uložené pokuty ve vztahu ke svým majetkovým poměrům, měl se žalovaný těmito tvrzeními zabývat a posoudit, zda v daném případě s ohledem na výši pokuty a skutečnosti uváděné žalobcem lze možné riziko likvidačního účinku pokuty (neschopnosti zajistit další činnost žalobce) vyloučit či nikoliv. Žalovaný tedy měl vypořádat odvolací tvrzení žalobce, případně v součinnosti se žalobcem, a to ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu, a uvážit, zda uložené pokuty jsou přiměřené z hlediska osobních a majetkových poměrů žalobce.

Namítal-li žalobce až v duplice po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby, a tedy i k soustředění žalobních námitek, že žalovaný vycházel z jiného souboru informací a podkladů, než, které hodnotil správní orgán 1. stupně, soud považuje tuto námitku za překračující zásadu

koncentrace řízení o správní žalobě. Nicméně podotýká, že letecké snímky, podklady od Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a podklady od ostatních orgánů státní správy jen dotvrzují kontrolní zjištění, která jsou stěžejní. Pokud žalobce předkládá svoji fotodokumentaci a považuje za potřebné se seznámit i s dalšími informacemi ze spisu, má tuto možnost v dalším řízení, po vrácení věci soudem žalovanému.

IX. Závěr

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 4 s.ř.s. zrušil pro vady řízení spočívající v nevypořádání odvolacích námitek žalobce v rozsahu namítané prekluze části obou správních deliktů a nepřiměřenosti výše pokut ve vztahu k osobním a majetkovým poměrům žalobce a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch.

Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4000 Kč a náklady právního zastoupení žalobkyně advokátem.

Náklady právního zastoupení tvoří odměna za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, návrh důkazů) po 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a za 3x paušál 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.12.2012 a za 1 úkon právní služby (duplika) po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 1x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve znění účinném po 1.1.2013.

DPH k uvedeným položkám zastoupení činí částku 1 512 Kč (do 31.12.2012) a 714 Kč (po 1.1.2013 Kč).

Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 16 826 Kč..

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 1. prosince 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková